

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 38 1 Ἰουνίου 2000

Ἡ κόπωση

Φορτωμένο μέ ὑποσχέσεις τό σύστημα. Μέ ἀναγγελίες ἀνοιγμάτων καί προγραμμάτων, πού θά φέρουν καί θά θροنیάσουν στήν καρδιά τῆς ιστορίας τόν ἄμετρο πλοῦτο καί τήν ἀδιατάρακτη εὐμάρεια. Τή γεύση τῶν γλυκύτατων καρπῶν τοῦ προωθημένου πολιτισμοῦ. Τή δοκιμή τῆς ἄκρατης εὐτυχίας. Τή μελωδία τῆς καταξίωσης. Τήν ἀναγνώριση τῆς ἀνθρώπινης σοφίας καί τῆς ἀνθρώπινης δύναμης.

Ὡστόσο, ἐνῶ ἀκούγονται τά συνθήματα τῆς ἀλλαγῆς καί προωθοῦνται τά διαφημιστικά τῶν ἐντυπωσιακῶν κατακτήσεων, οἱ ἄνθρωποι, ἡμεῖς, πού γινόμαστε ἀποδέκτες τῶν ἐπαγγελιῶν καί ἀνταποκρινόμαστε μέ τήν πλοκή τῶν ὀνείρων, περιφέρουμε στούς δρόμους τῶν συνοικιῶν μας καί στά γήπεδα τοῦ μόχθου μας τήν κόπωση καί τήν ἀπογοήτευση. Ρίχνουμε ματιές στίς ὀθόνες τῶν τηλεοράσεων. Πιάνουμε τά σπότης τῆς προπαγάνδας. Καταπίνουμε τό γλυκύ πιότο τῆς διαφήμισης. Περνοῦμε στή νάρκη καί στό ὄνειροπόλημα. Σταλάζουμε μέσα στίς καρδιές τήν ἀπροσδιόριστη ἐλπίδα τῆς ἀλλαγῆς, τοῦ ἐμπλουτισμοῦ τῆς ζωῆς καί τῆς ὀριστικῆς καταξίωσης τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας. Ἀλλά, σάν κλείνουν τά φῶτα τῆς μικρῆς ὀθόνης καί χάνεται ὁ ἦχος τῶν προφητῶν τῆς εὐμαρείας, μένουμε μέ τόν κόπο καί μέ τήν ἀπογοήτευση.

Αίσθανόμαστε, πώς τό βάρος δέν ἔχει μετακινηθεῖ ἀπό τούς ὤμους μας. Πώς ἡ μέρα τῆς εὐτυχίας δέν ἔχει ἀνατεῖλει. Πώς ἡ γεύση τῆς εὐμάρειας δέν εἶναι χορταστική. Πώς ὁ ἐφιάλτης τῆς παραπλάνησης καί τῆς καταστροφῆς δέν ἔχει ξεγαντζωθεῖ ἀπό τήν ψυχή μας.

Ἡ ἐποχή μας, τό περιβάλλον μας, οἱ παράγοντες τῆς ἐξουσίας καί τῆς ἐνημέρωσης μᾶς γεμίζουν μέ ὑποσχέσεις. Καί ἐμεῖς περπατᾶμε στό ἄγνωστο καί περιφέρουμε τό μοναδικό φορτίο μας, τήν κόπωση.

Μακάρι νά μᾶς ἔλεγαν λιγότερα καί νά μᾶς ἔτρεφαν μέ γνήσια τροφή. Μακάρι νά ξεδιπλωναν μπροστά μας λιγότερες ὑποσχέσεις καί νά μᾶς ἄφηναν ἐλεύθερους νά διαλέξουμε ὑπεύθυνα καί ἀνεμπόδιστα. Μακάρι νά μᾶς ἔλεγαν μόνο τήν ἀλήθεια καί νά μᾶς ἐπέτρεπαν νά ἐκτιμήσουμε τίς εἰλικρινεῖς διαθέσεις τους καί νά ζυγίσουμε τίς προτάσεις τους.

Αὐτό δέν τό κάνουν οἱ ἄνθρωποι. Αὐτό δέν τό ἐπιτρέπει τό σύστημα. Αὐτό δέν τό σχεδιάζει καί δέν τό προσφέρει ὁ στημένος μηχανισμός τῆς παγκοσμιοποίησης. Οἱ παράγοντες αὐτοί, πού διαμορφώνουν τά σύγχρονα σχήματα καί τά κυρίαρχα πρότυπα ζωῆς, σπρώχνουν βίαια στό γκέττο. Ἐκγλωβίζουν στά στρατόπεδα τῆς κυριαρχίας τους. Ὑποδουλώνουν τίς ἀνθρώπινες προσωπικότητες στά κρυφά ἢ στά φανερά συμφέροντά τους.

Τήν ἐλευθερία τήν προσφέρει μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ σαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια καί ἡ καθαρὴ ἀγάπη. Ἐκεῖνος μιλάει στόν ἄνθρωπο. Ἀποκαλύπτει τό μυστήριο τῆς ζωῆς. Ἀνοίγει τίς προοπτικές τῆς αἰωνιότητος. Καί, ἀπό κεῖ καί πέρα, παραχωρεῖ τήν εὐθύνη τῆς ἐπιλογῆς στήν ἐλεύθερη θέληση. «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. ια' 28). «Ἐάν τις θέλῃ τό θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περί τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἢ ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ λαλῶ» (Ἰωάν. ζ' 17). "Ὅποιος θέλει νά ἐναρμονιστεῖ μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, θά μάθει «ἐκ πείρας» ποιᾶ εἶναι ἡ διδαχή μου." Ἀν προέρχεται ἀπό τό Θεό ἢ ἂν ἐγὼ μιλάω ἀπό δική μου ἐπινόηση.

Ἡ κατάληξη εἶναι μιά συγκλονιστική καί ἀφυπνιστική ἐμπειρία. Οἱ ἐπαγγελίες τῶν παραγόντων τοῦ συστήματος, μᾶς φορτίζουν μέ κόπο καί μέ ψυχική σκότωση. Ὁ Ἀναστημένος Ἰησοῦς Χριστός μᾶς παραχωρεῖ τήν ἄνεση νά διαλέξουμε τό φῶς, τήν πνευματική ἄνεση καί τήν ἐλπίδα.

Ἡ ἐλπίδα κουράστηκε!

Αντανაკλαστική ή αναδρομή μας στις νωπές, καταθλιπτικές ἐκκλησιαστικές μνήμες, πού κάλυψαν τήν εἰκοσιπενταετία τῆς Σεραφειμικῆς κραιπάλης. Αὐθόρμητη ἡ μελαγχολία καί ἀσυγκράτητο τό δάκρυ. Συνειδητή ἡ διοχέτευση τῶν πικρῶν αἰσθημάτων στό κανάλι τῆς ἐλπίδας. Ἀλλά καί συνειρμική ἡ κριτική τῆς διάδοξης ἐπικαιρότητας καί ἡ συγκριτική ἀναφορά τῆς στά γεγονότα, πού ἐθλίψαν τίς καρδιές καί προκάλεσαν τή βαρειά νέφωση τῶν ψυχῶν.

Πρίν δυό περίπου χρόνια, ὁ κουρασμένος ἑλληνικός λαός ἐβλεπε ἕνα νέο Ἱεράρχη νά ἀνηφορίζει τήν κλίμακα τῆς πρώτης καθέδρας. Καί, ἀνεβαίνοντας, νά ὑπόσχεται πολλά. Νά κοινοποιεῖ τήν ἀμετάκλητη πρόθεσή του νά ἀναλωθεῖ γιά τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας. Νά καταθέτει, ὡς θυμίαμα ψυχῆς(!), τήν ἀπόφασή του νά ἀναστηλώσει τό κύρος τῶν Ἱερῶν Πατερικῶν Κανόνων. Νά δίνει τό στίγμα τῆς ἀλλαγῆς στή διαδικασία ἐκλογῆς τῶν νέων ποιμένων, μέ τήν ὑπόσχεση, πῶς θά φροντίσει νά ἀναδεικνύονται οἱ πλουσιότεροι κατά τή θεολογική κατάρτιση, οἱ ἀριστοί κατά τό ἥθος καί οἱ ἱκανότεροι κατά τήν ἀσκηση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου. Ἔτσι, πού νά ὑπάρξει καί νά ἐξασφαλιστεῖ ἀδιαμφισβήτητη ἀξιοκρατία στά

ἀνώτατα ἡγετικά κλιμάκια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ θητεία Σεραφεῖμ ἄφησε πίσω τῆς τό μαρασμό καί τήν πικρία. Οἱ παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὑπῆρξαν πυκνές καί προκλητικές. Ἡ στράτευση τῶν μετριοτήτων στίς ὑπεύθυνες ἐπάλξεις τῆς ἀρχιερωσύνης, ἀπαρβίαστη ρουτίνα. Ἡ συγκάλυψη τῶν προκλητικῶν δεσποτικῶν ἀνομημάτων, σταθερή πρακτική. Ἡ καχυποψία καί ὁ σκληρός διωγμός ἐναντίον τῶν παραγόντων, πού κρατοῦσαν, στά δάχτυλα καί στίς καρδιές, ὡς κρατήρα θεϊκοῦ πόματος, τήν ἐλευθερία τῆς γνώμης καί τήν ἐντιμότητα τῆς συμπεριφορᾶς, κλίμα τῆς ἐποχῆς. Ἡ ἀδράνεια καί ἡ ἀπραξία μπροστά στίς προκλήσεις τῆς ἐπικαιρότητας, μονότονη γραφή στίς σελίδες τῆς προσωπικῆς του ἱστορίας.

Μέ τήν ἀλλαγὴ τοῦ προκαθημένου, ἡ ἐλπίδα πρόβαλε δειλά στό σκοτεινισμένο οὐρανό τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Τά σφιγμένα χεῖλη χαλάρωσαν σέ χαμόγελο ἱκανοποιήσεως. Τά μάτια ἄνοιξαν καί κύτταξαν θαρρετά πρός τήν κατεύθυνση τῶν νέων ὁρατισμῶν καί τῶν ἐντυπωσιακῶν ὑποσχέσεων.

Ἔνας νέος ἀρχιεπίσκοπος στό ξεκίνημα τῆς κούρσας του! Ὅλοι-πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί ἀντίπαλοιστάθηκαν σιωπηλοί. Μέ σεβασμό στό

νέο αθλητή του πνευματικού στίβου. Καί μέ ανάσα κομμένη, περιμένοντας νά σταθμίσουν τά πνευματικά του κεφάλαια. Τίς θεολογικές καί τίς ποιμαντικές ικανότητές του. Τήν ειλικρίνειά του στήν έκφορά του λόγου καί στή διαχείριση τών κοινών. Τίς πρωτοβουλίες του γιά τήν υπέρβαση τῆς αδράνειας καί τήν ἐνεργοποίηση τών πνευματικῶν δυνάμεων, πού βρίσκονταν ἀκίνητοποιημένες στίς παρυφές του Συνοδικοῦ περιβόλου. Κράτησαν, ἄλλοι εὐλαβικά καί ἄλλοι αἰνιγματικά, στό χέρι τόν πίνακα τών ὑποσχέσεων του. Καί συνέστειλαν τήν ὁρμή τῆς γραφίδας τους, γιά νά μήν ἐκπέμψει στή δημοσιότητα πρώϊμη ἢ καί ἀνώριμη κρίση. Προσπάθησαν, μέ κάθε εὐσυνειδησία, νά συνάξουν καί νά ἐπαληθεύσουν τό λόγο του καί νά ζυγίσουν τήν πράξη του. Νά ἐξακριβώσουν τήν ἀντιστοιχία ἀνάμεσα στίς ἐξαγγελίες του καί στήν πολύπλευρη καί ἐντυπωσιακή δημόσια ἐνεργοποίησή του.

Στόν πρῶτο του βηματισμό καί ἰδιαίτερα κατά τήν ἐπίσημη ὥρα τῆς ἐνθρονίσεώς του, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἔδειξε νά ἀνταποκρίνεται στίς προσδοκίες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Πρόσφερε ὑποσχέσεις καί παρήγορα συνθήματα, πού γλύκαναν τίς καρδιές τοῦ πικραμένου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Προκάλεσε ἀναστολή στόν εἰκοσιπεντάχρονο θρῆνο. Καί «θέρριψε τήν ἀποσταμένη ἐλπίδα» γιά μιᾶ ἐντιμότερη ἐκκλησιαστική διοίκηση καί γιά μιᾶ γνησιότερη ποιμαντική διακονία.

Σύντομα, ὅμως, τά ἐλπιδοφόρα συνθήματα πνίγηκαν στόν κλύδωνα

τῆς σκοπιμότητας. Καί τά ὁράματα τοῦ λαοῦ ἰσοπεδώθηκαν στό πέρασμα τῆς ἐκκοσμικευμένης ἡγεμονικῆς ἐπαρσης.

Τώρα, μετά τή διαδρομή, πού κάλυψε δυό ὁλόκληρα χρόνια καί πέρασε ἀπό στροφές προβληματισμοῦ καί κινδύνου, ἡ ἀπογραφή τών ἐπιτευγμάτων θολώνει ξανά τόν ὁρίζοντα καί παγώνει τήν προσδοκία. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέν ἔφερε τό «καινό», ἀλλά τό «κενό». Δέν ἔδωσε νέο βηματισμό στήν ἐκκλησιαστική διοίκηση, ἀλλά περπάτησε, ἄγαρμπα καί ἀναποτελεσματικά, στά παλιά ἴχνη. Ἀποδείχτηκε πιστό ἀντίγραφο-ἴσως καί κακέκτυπο-τοῦ προκατόχου του. Πρωταγωνιστής τοῦ «σκοτεινοῦ παρασκηνίου». Καί ἐπιτελάρχης τοῦ δεσποτισμοῦ.

Ἡ νοοτροπία, πού διαποτίζει καί κατά τή νέα φάση, τήν ἐκκλησιαστική πολιτική, κομμένη στά μέτρα τῆς περιόδου τοῦ Σεραφεῖμ. Ἡ ἐπαρση καί ἡ αὐθαρεσία του ἡγεμονισμοῦ σέ στάθμη ἐπικινδυνότητας. Ἡ καθυπόταξη τών συνυπεύθυνων Μητροπολιτῶν καί ἡ ἐλαχιστοποίηση τών ἀρμοδιοτήτων τοῦ Συλλογικοῦ ὀργάνου, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πρῶτος καί προκλητικός στόχος. Ἡ «ἀρχή τοῦ ἐνός ἀνδρός», παράλληλα μέ τήν περιθωριοποίηση τών ἱκανῶν κεφαλαίων, πού διαθέτει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, στιμόνι, πάνω στό ὁποῖο ὑφαίνεται ἡ ἐπικαιρότητα.

Δέ θά μείνουμε στίς γενικές ἐπισημάνσεις. Γιατί αὐτές σχολιάζουν καί κρίνουν τήν καινούργια πραγματικότητα, ἀλλά δέ φωτίζουν μέ ἐπάρκεια τίς ζοφερές πτυχώσεις, πού ἄλ-

λοτριώνουν τό πολίτευμα καί τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Θά παραδώσουμε στήν κρίση τοῦ πιστοῦ λαοῦ καί συγκεκριμένα στοιχεῖα. Τά ὁράματα, πού ἔμειναν στό συρτάρι «τῶν πρὸς ἐνέργεια». Τίς γραμμές, πού χαραχτήκαν ὡς σχέδια, ἀλλὰ δέν πέρασαν στό βιβλίο τῆς ἱστορίας. Τίς ἐπαγγελίες, πού δέ λειτούργησαν δυναμικά καί δέν ἔγιναν ἐκκλησιαστική πράξη.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ὑποσχέθηκε μέ ἐνάργεια καί ἐκύρωσε τήν ὑπόσχεσή του μέ τόν ἐνθρονιστήριο ὄρκο του, ὅτι θά σεβαστεῖ τοὺς Ἱερούς Κανόνες. Καί ὅτι θά τοὺς τηρήσει μέ κάθε ἀκρίβεια.

Ὅμως, αὐτός ὁ ὄρκος του καταπατήθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη φάση τῆς δραστηριοποίησέως του.

Καταπατήθηκε, ὅταν ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος καί ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, μέ πρόταση τοῦ ἴδιου τοῦ προκαθημένου (*οἶκοθεν*) στραγγάλισαν τό Κανονικὸ Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας καί παραμέρισαν τὴν Καταστατικὴ Νομοθεσία, μέ μόνο σκοπὸ, νά ἐξοντώσουν τοὺς ἀνεπιθύμητους δυὸ Μητροπολίτες, πού ἐπὶ εἰκοσιπέντε ὀλόκληρα χρόνια σηκώνουν τό σταυρὸ τοῦ διωγμοῦ καί καταδικάζονται ἀπανωτά, δίχως νά τοὺς ἐπιτρέπεται νά ἀρθρώσουν οὔτε μιά λέξη ἀπολογίας.

Καταπατήθηκε, ὅταν, μετὰ ἀπὸ τίς ἀλλεπάλληλες καταγγελίες γιὰ τὴν πλαστογραφία, πού διέπραξε ὁ ἴδιος, μέ τό σκοπὸ νά προωθήσει τό φίλο του Παντελεήμονα Μπεζενίτη, δέ βρῆκε τὴν τόλμη μήτε νά υποβάλει τὴν παραίτησή του, ὅπως εἶχε χρέος, μήτε-τό λιγότερο-νά παραδώσει τό φάκελλο στήν Ἱερὰ Σύνοδο καί νά περιμένει στή σκιά τῆς σεμνότητας καί τῆς ντροπῆς,

μέ ἀνδρική ἀξιοπρέπεια, τὴν ἐκδίκηση τῆς ὑποθέσεως καί τὴν ἐφαρμογὴ τῶν προσταγμάτων τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού κολάζουν τὴν παραχάραξη τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων.

Καταπατήθηκε, ὅταν ἀγωνίστηκε, μέ συστάσεις καί μέ τηλεφωνήματα καί μέ πιέσεις στοὺς Συνοδικούς συνέδρους, νά προωθήσει στή Μητροπολιτικὴ ἔδρα τῆς Καρδίτσας τὸν ὑποτακτικό του, πού τὸν ἀπέρριψε μέ σταθερότητα καί βιαιότητα ὁ λαὸς τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Τὸν ἐπέβαλε, ἀντικανονικά, στό λαὸ τῆς Καρδίτσας, ἂν καί γνώριζε, πὼς ἡ Μητροπολιτικὴ αὐτὴ ἔδρα δέν εἶναι κενή, ἀλλὰ ἀνήκει στὸν ἥρωα Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο, πού ἡ Σεραφειμικὴ αὐθαιρεσία καί ἡ διάδοχη κατάσταση τὸν καταδιώκουν ἐπὶ ἓνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα.

Καταπατήθηκε, ὅταν τίς καταγγελίες γιὰ ἠθικά ἔκτροπα καί γιὰ ἀκαταχρήσεις τοῦ ἱεροῦ χρήματος, πού πραγματοποίησε, «κατὰ συρροή» ὁ φίλος του καί προστατευόμενός του, Μητροπολίτης Μπεζενίτης, τίς προσέφερε ἐπιδεικτικά καί προκλητικά καί δέν ἔκανε τό καθήκον, πού τοῦ ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας καί οἱ στοιχειώδεις κανόνες τῆς ἐντιμότητας καί τοῦ δικαίου. Οὔτε ἀνακριτὴ ὄρισε, οὔτε σέ δίκη παρέπεμψε τὸν παραβάτη τῆς ἠθικῆς καί τῆς τιμιότητος. Ἀντίθετα, συνεργάζεται καί συνοδοιπορεῖ μέ τὸν σκανδαλοποιό καί ὑπόλογο Μητροπολίτη. Καί, κατὰ τίς δημόσιες ἐμφανίσεις του καί κατὰ τὴν ἱερουργία τοῦ Μυστηρίου τῆς Εὐχαριστίας, τὸν δέχεται, ὡς συνοδοιπόρο καί συνιερουργό, στό πλάϊ του, χωρὶς νά ὑπολογίζει οὔτε κἂν τὴν

πρόκληση καί τό σκανδαλισμό, πού προκαλεί ή συνοδοιπορία αὐτή στίς συνειδήσεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Καταπατήθηκε ἀσύστολα, ὅταν, μέ δική του πρωτοβουλία καί μέ δική του παρόρμηση, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποφάσισε τήν ἴδρυση προσωποπαγῶν Μητροπόλεων, ὅχι γιά νά ἐξυπηρετήσῃ τίς ἀνάγκες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά γιά νά αὐξήσῃ τόν ἀριθμό τῶν δορυφόρων Μητροπολιτῶν, πού θά αἰσθάνονται τήν ὑποχρέωση νά συμπλέουν μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί νά ὑποτάσσονται ἀδιαμαρτύρητα στά προστάγματα τοῦ. Ἡ πιστοποίηση καί ὁ ἔλεγχος αὐτῆς τῆς ἀντικανονικότητος ἤρθε ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πού χαρακτήρισε τήν πρωτοβουλία τοῦ Χριστοδοῦλου ὡς «ἀδιαμφισβητήτως ἀντικανονική» καί ἀρνήθηκε νά τήν ἐπικυρώσει.

Ἀλλά καί ἡ ὑπόσχεσί του γιά ἀξιοκρατία, πού τή διατύπωσε καί αὐτή ἐπίσημα κατὰ τή μέρα τῆς ἐνθρονίσεώς του, ἀποδείχθηκε φενάκη. Στήν ἀρχιεπισκοπική του αὐλή ἐπιστράτευσε τίς μετριότητες καί τίς διάτρητες φίρμες, πού, ὡς μοναδικό προσόν, διαδέχονται τήν τέχνη τῆς κολακείας καί τῆς ἐπευφημίας τοῦ προϊσταμένου τους. Δέν κάλεσε κοντά του τούς λίγους, τούς ἀριστούς. Προτίμησε νά στελεχώσει τό ἐπιτελεῖο του μέ τά χαμηλά πνευματικά καί ἠθικά ἀναστήματα. Καί ὅλοι αὐτοί, οἱ στρατευμένοι ἢ οἱ αὐτόκλητοι, διακινούνται ἄνετα κάτω ἀπό τήν ὀμπρέλα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀσουλίας καί ἐξαργυρώνουν μέ προσωπικά ὠφελήματα τήν εὖνοια

τοῦ πρώτου ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ παλιά, ἀλλά καί πάντοτε ἐπίκαιρη, ὁμολογία τοῦ Μητροπολίτη Πειραιῶς Καλλινίκου, πού ἦταν καί εἶναι τό πιό κοντινό πρόσωπο τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου: «Ὁ Χριστόδουλος, δικό μου ἀνάστημα, ἔχει προσόντα, ἀλλά εἶναι ἀφελής. Δέν πρόσεξε καθόλου τό περιβάλλον του καί γρήγορα θά τόν ἐκδέσουν...». Τό χτεσινό «περιβάλλον» τοῦ Χριστοδοῦλου στή Μητρόπολη Δημητριάδος, μέ τά διαβλητά πρόσωπα, πού κίνησαν τή διαμαρτυρία καί τό φόβο τοῦ κ. Καλλινίκου, κλήθηκε στά ἀρχιεπισκοπικά ἐνδiciaτήματα καί ἔγινε τό σημερινό ἐπιτελεῖο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τῆς Συνόδου. Μέ μόνη προσθήκη τά ρετάλια τῆς προηγούμενης καμαρίλας. Ὅλοι αὐτοί ἐμφανίζονται ὡς συνεργάτες καί ἐκφραστές τοῦ πνεύματος τοῦ κ. Χριστοδοῦλου. Ὡς ἐρμηνευτές τῶν σχεδίων του καί τῶν ὁραματισμῶν του. Καί, ὅσοι γνωρίζουν πρόσωπα καί πράγματα, ἀναμένουν μέ ἀγωνία τήν ὥρα «μηδέν», πού θά γίνη ἡ τρομακτική ἐκρηξη καί τό Χριστοδουλικό εἶδωλο θά τιναχτεῖ στόν ἀέρα, σύμφωνα μέ τήν πρόρρηση ἢ τήν προφητεία τοῦ Μητροπολίτη Πειραιῶς Καλλινίκου.

Ἀτυχέστατη καί ἡ διαδικασία ἐπιλογῆς νέων ποιμεναρχῶν κατὰ τήν περίοδο Χριστοδοῦλου. Καμιά κίνηση δέν ἐπαλήθευσε τήν ἐπαγγελία τοῦ προκαθημένου νά ἐγκαινιάσῃ περίοδο ἀξιοκρατίας. Ἡ μεθόδευσί του εἶναι ἀντιγραφὴ τοῦ παλίου συνταγολογίου. Τῆς μεθοδολογίας, πού ἀνεβάζει στούς Μητροπολιτικούς θρόνους τούς ἀρεστούς στόν προκαθήμενο. Τούς

πρόθυμους νά διακινούνται περιθωριακά, στή νεκροταφειακή σιωπή καί νά ένεργοποιούνται μόνο, όταν παρέχουν τήν ψήφο τους «κατ' έντολή».

Ή έκλογή του ύποτακτικού του Κουμαριανού, ήταν τόσο άτυχής, πού προκάλεσε τήν αντίδραση άκόμα καί τών φιλικών του έφημερίδων. Ό «Έλεύθερος Τύπος», ή έφημερίδα, πού μόλιμα στηρίζει τόν Άρχιεπίσκοπο, έγραψε δηκτικό σχόλιο καί συμβούλεψε τήν έκκλησιαστική διοίκηση νά τόν κρύβει, γιατί άκόμα καί ή παρουσία του διώχνει τόν κόσμο από τήν Έκκλησία.

Ή ύπόσχεση τής διαφάνειας, πού κατατέθηκε μέ έμφαση κατά τόν ένθρονιστήριο λόγο του καί ή διαβεβαίωση πώς θά ρίξει άπλετο φωτισμό στό γκισσέ τής διακινήσεως του έκκλησιαστικού χρήματος, έγιναν μπουμέραγκ, μέ τό άκομφο κουκούλωμα τών διαπιστωμένων καί όμολογημένων σκανδάλων καί τών ταχυδακτυλουργιών στά ταμεία τής Έκκλησίας.

Δυό φορές ίσαμε σήμερα, τή μιά στήν πρώτη Συνέλευση τής Ίεραρχίας, τόν Όκτώβριο του 1998 καί τή δεύτερη στήν επόμενη Συνέλευση του Άνώτατου Διοικητικού Σώματος, τόν Όκτώβριο του 1999, επεσαν στό τραπέζι τών συζητήσεων τά ντοκουμέντα τής κακοδιαχειρίσεως. Καί ό πρόεδρος τής Ίεραρχίας Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέν τόλμησε νά προωθήσει τήν έρευνα καί τόν καταλογισμό τών εϋδυνών. Οί μήνες περνούν. Τά χρόνια συμπληρώνονται. Καί οί Συνοδικές αποφάσεις γιά διαλεύκανση καί γιά κάθαρση βρίσκονται στό ντουλάπι, ασφαλισμένες μέσα στή ναφθαλίνη τής άρχιεπισκοπικής φοβίας. Ούτε

άνακριτής έχει όριστεί. Ούτε οί υπεύθυνοι έχουν κληθεί νά άπολογηθουν. Ούτε καί τό πλήρωμα τής Έκκλησίας έχει γίνει άποδέκτης μις σαφούς καί καθαρής πληροφoρήσεως, γιά τά όσα τεκταίνονται πίσω από τό πολυτελές καί ιεροπρεπές παραπέτασμα τής έκκλησιαστικής διοικήσεως.

Τό συμπέρασμα είναι ένας πίνακας όδύνης. Δέν έμεινε καμμιά από τίς έκκλησιαστικές επαγγελίες του προκαθημένου, πού νά περπάτησε έντιμα καί νά μετουσιώθηκε σέ πρακτική καί σέ ιστορική καταξίωση. Όλα τροχοδρομήθηκαν σέ μιá διαδρομή κατολισθήσεως. Όλα ευτελίστηκαν καί άλλοτριώθηκαν. Καί αντί γιά τήν πρόοδο, έχουμε υποβάθμιση. Αντί γιά τή δημιουργία, φθορά. Αντί γιά τήν άξιοκρατία, επιδρομή τής μετριότητας καί τής προκλητικότητας. Αντί γιά τήν εύλαβική ένατένιση στους Ίερούς Κανόνες, στους άλάθητους αυτούς όδηγούς τής έκκλησιαστικής επικαιρότητας, τόν άλαζονικό αυτοσχεδιασμό καί τήν αυθαιρεσία.

Κατά τήν περίοδο τής άρχιεπισκοπείας του Σεραφεΐμ, είχαμε ένα μακρό, είκοσιπεντάχρονο θρήνο.

Άτυχέστατα, τώρα θρεθήκαμε στή θλιβερή κατάσταση, νά εγκαινιάσουμε ένα δεύτερο θρήνο, πού κανένας δέν είναι σέ θέση νά προκαθορίσει τή διάρκειά του. «*Επί τών ποταμών Βαβυλώνος εκεί έκαθίσαμεν καί έκλαύσαμεν...*» (Ψαλμ. ρλστ'). Καί ό θρήνος δέν εκφράζει τό ψυχικό άλγος μόνο του ένός, πού χαράσσει αυτές τίς γραμμές, αλλά όλόκληρης τής Έκκλησίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Συγγνώμη χωρίς αντίκρουσμα

Τρεις φορές, τουλάχιστον, ο Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος δημόσια και μπροστά στις παρατεταγμένες κάμερες των τηλεοράσεων αισθάνθηκε την ανάγκη να ζητήσει συγγνώμη από τό πλήρωμα της Έκκλησίας για σφάλματα του παρελθόντος.

Η πρώτη φορά ήταν, όταν, κατά τόν ένθρονιστήριο λόγο του, απευθυνόμενος με δάκρυα στα μάτια στη νεολαία μας, ζήτησε συγγνώμη από τά παιδιά για τά σφάλματα της δικιάς του γενιάς. Μάλιστα δέ προσέθεσε ότι αναλαμβάνει ό ίδιος τήν εϋθύνη αϋτών των σφαλμάτων.

Η δεύτερη φορά ήταν μέ τό κήρυγμά του στόν Έσπερινό της συγχωρήσεως, τό βράδυ της τελευταίας Κυριακής της Τυρινής, όταν απευθύνθηκε στό έκκλησιασμά και ζήτησε συγγνώμη από όσους «αθέλητα» έβλαψε. Φαίνεται ότι τό βεληνεκές της συγγνώμης του δέν είχε τή δύναμη νά φθάσει και μέχρις εκείνων, πού «ήθελμένα» τούς επίκρανε.

Η τρίτη φορά ήταν εκείνη, κατά τήν όποία ζήτησε συγγνώμη, έξ ονόματος της Έκκλησίας, για τήν ανάμειξη και τίς παρεμβάσεις της στά θλιβερά για τό έθνος γεγονότα του διχασμού και του αναθέματος στις άρχές του περασμένου αιώνα.

Και στις τρεις αυτές χαρακτηριστικές περιπτώσεις ή συγγνώμη ήταν γενική και

άόριστη. Συγγνώμη χωρίς αντίκρουσμα. Αναφερόταν σε άπροσδιόριστες και άφηρημένες καταστάσεις, χωρίς νά έχει συγκεκριμένους αποδέκτες. Ήταν συγγνώμη χωρίς προσωπικό κόστος. Τουναντίον μάλιστα, απευθύνοντας ό Μακαριώτατος αϋτού του είδους τή συγγνώμη, ήθελε νά στολίσει τήν προσωπική του εικόνα μέ τά στολίδια μιās επίπλαστης και φαινομενικής μεγαλοθυμίας.

Έάν πράγματι ό Μακαριώτατος ήθελε ειλικρινά νά ζητήσει συγγνώμη θά τήν άπηύθυνε χωρίς ένδοιασμούς και επιφυλάξεις, άθόρυβα και ταπεινά, σε πρόσωπα συγκεκριμένα, τά όποια τόσο άδικα δέχθηκαν τίς τραγικές συνέπειες των σφαλμάτων των διοικούντων τήν Έκκλησία.

Θά ζητούσε πρώτα συγγνώμη από τόν προκάτοχό του Μητροπολίτη, τόν μακαριστό Ήλία, τόν όποιο τό έτος 1974 στό τέλος της σκληρής δικτατορίας του Ίωαννίδη, οι έχοντες τότε τήν εϋθύνη των έκκλησιαστικών πραγμάτων είχαν εκδιώξει «βιαίως» από τή Μητρόπολή του (ό χαρακτηρισμός άνήκει στόν ίδιο τόν Άρχιεπίσκοπο), για νά καταλάβει δυστυχώς τή Μητρόπολη αϋτή ό κ. Χριστόδουλος, λίγα μόνο είκοσιτετράωρα πρίν από τήν κατάρρευση της δικτατορίας. Και πρέπει και τουτο νά τονισθεί. Ό μακαριστός Ήλίας ήταν ό κληρικός

ἐκείνος, μέ τόν ὅποιο ὁ κ. Χριστόδουλος εἶχε συνεργασθεῖ κάτω ἀπό τή φωτισμένη πνοή τοῦ μεγάλου ἐκείνου Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου. Καί στούς δύο αὐτούς κληρικούς ὁ μακαριστός Ἱερώνυμος εἶχε ἐκδηλώσει ιδιαίτερη στοργή καί ἀγάπη.

Θά ζητοῦσε ἐπίσης καί γιά λογαριασμό τῆς Ἐκκλησίας συγγνώμη γιά τή βάνυση μεταχείριση κατά τόν τραγικό μήνα Ἰούλιο τοῦ 1974, ἀλλά καί γιά τήν ἐπακολουθήσασα μακρά ὑπερικοσασετή περιπέτεια, τῶν Δώδεκα ἀνεπίληπτων καί ἄξιων Ἀρχιερέων, τούς ὁποίους, παρὰ πᾶσα κανονική ἢ νόμιμη τάξη, χωρίς καμμία κατηγορία, χωρίς καμμία διαδικασία, χωρίς ἀπολογία οὔτε κἂν ἀκρόαση, εἶχε ἀπομακρύνει ἀπό τά ποιμνιά τους, ἡ τότε ἐπιλεγόμενη «πρεσβυτέρα» Ἱεραρχία μέ βάση μόνο τίς δύο συντακτικές δικτατορικές Πράξεις. Ὁ Μακαριώτατος γνώριζε καί τό ἥθος καί τό ἀκέραιο ἐκκλησιαστικό φρόνημα καί τήν προσφορά στήν Ἐκκλησία αὐτῶν τῶν ἐντιμῶν Ἀρχιερέων. Οἱ συνέπειες αὐτοῦ τοῦ «ἐγκλήματος» παραμένουν ἀκόμη μέχρι σήμερα. Καί ἡ σημερινή ἐκκλησιαστική ἡγεσία οὐδέν ἔπραξε γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς κανονικότητας καί νομιμότητας καί γιά τή διόρθωση αὐτῆς τῆς ἀπαράδεκτης καταστάσεως, τήν ὁποία ὁ ἀδέκαστος ἐκκλησιαστικός ἱστορικός τοῦ μέλλοντος θά καταγράψει ὡς τή μελανότερη σελίδα τῆς νεώτερης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας.

Θά ζητοῦσε τέλος συγγνώμη ἀπό τούς δύο ἐναπομείναντες καταξιωμένους ἀγωνιστές Μητροπολίτες Θεσσαλιώτιδος κ. Κωνσταντῖνο καί Ἀττικῆς κ. Νικόδημο, οἱ ὅποιοι φέρουν ἀκόμη τά ἀντικανονικά, ἀνυπόστατα καί παράνομα

«ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» τά ὁποία, κατά τούς χαρακτηρισμούς τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί ἄλλων Ἀρχιερέων, ἀποτελοῦν ἐφεύρημα προσώπων, πού ἐκινοῦντο στό ἐκκλησιαστικό παρασκήνιο. Ὁφείλε ὁ Μακαριώτατος καί ἡ ἐλεγχόμενη ἀπό αὐτόν πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας νά ἀποκαταστήσει ἀμέσως τήν κανονική τάξη καί τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας, πού τόσο πολύ τραυματίσθηκε ἀπό αὐτές τίς μεθοδεύσεις. Καί ἀντί τούτου εἶδαμε, πρόσφατα, στήν κενωθεῖσα Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος νά μήν ἐπανερχεται ὁ κανονικός Μητροπολίτης κ. Κωνσταντῖνος, ὁ φλογερός αὐτός καί ἀσυμβίβαστος σύγχρονος ἱεραπόστολος, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ νά τοποθετεῖται, μέ πρωτοβουλία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πρόσωπο τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός του.

Αὐτή τή συγγνώμη περίμενε νά ἀκούσει ὁ εὐσεβής λαός ἀπό τό Μακαριώτατο. Συγγνώμη μέ συγκεκριμένους ἀποδέκτες καί γιά συγκεκριμένες πράξεις. Καί ὄχι συγγνώμη γενική καί ἀόριστη, χωρίς κανένα οὐσιαστικό ἀντίκρουσμα. Ἡ συγγνώμη ὅμως αὐτή ἔχει κόστος μεγάλο, πού δέν μπορεῖ ἢ δέν θέλει νά τό ἀναλάβει ἡ σημερινή ἐκκλησιαστική ἡγεσία. Μία τέτοια συγγνώμη, πού βρῖσκει τήν ὁλοκλήρωσή της στίς πράξεις καί στά ἔργα, ἀπαιτεῖ καί θάρρος καί γενναιότητα. Καί πάνω ἀπό ὅλα γνήσια καί εἰλικρινή διάθεση. Γιατί εἶναι πράγματι πολύ εὐκολο καί ἐντυπωσιακό νά ζητοῦμε συγγνώμη ἀόριστα καί γιά σφάλματα τῶν ἄλλων. Τό δύσκολο εἶναι νά ζητοῦμε συγγνώμη γιά τά δικά μας σφάλματα καί γιά τίς δικές μας συγκεκριμένες παραλείψεις.

«Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τήν γῆν...».

Ο Τσέχος συγγραφέας Φράντς Κάφκα (1883-1924) ἔχει γράψει ἕνα μικρό ἀλληγορικό διήγημα μέ τίτλο: «Μπροστά στό νόμο» (Βλ. Φράντς Κάφκα: «Ἡ Μεταμόρφωση», ἔκδ. Γαλαξίας», 1962). Μέ λίγα λόγια, ἕνας χωρικός, λέει, πορεύτηκε ζητώντας πρόσβαση στό Νόμο. Στήν εἴσοδο τοῦ κτιρίου δέν τόν ἄφησε ὁ θυρωρός νά μπεῖ, λέγοντάς του νά περιμένει γιά ἀργότερα. Τοῦ ἔδωσε σκαμνί νά κάτσει. Ὁ χωρικός γιά καιρό προσπαθοῦσε νά μπεῖ, ὅμως, ὁ θυρωρός τόν ἐμπόδιζε. Σέ μιᾶ ἀπόπειρα νά τρυπώσει μέσα τόν ἀπέιλησε: «*Ἄν τό τραβᾷ ἡ ὀρεξή σου δοκίμασε... Εἶμαι πολύ δυνατός. Καί δέν εἶμαι παρά ὁ τελευταῖος ἀπ' ὅλους. Μέσα ὑπάρχουν καί ἄλλοι πιό πάνω ἀπό μένα. Ὁ ἕνας πιό δυνατός ἀπό τόν ἄλλο. Τή θεά τοῦ τρίτου οὐτ' ἐγώ δέν μπορῶ νά τήν ἀντέξω*». Ὁ χωρικός δέν τό ἔβαλε κάτω. Δοκίμασε πολλές μεθόδους. Ξόδεψε ὅ,τι πολύτιμο εἶχε σέ δῶρα γιά τό θυρωρό. Ἐκεῖνος τά δέχτηκε, χωρίς, ὅμως, νά τοῦ ἐπιτρέψει τήν εἴσοδο, λέγοντάς του: «*Τά δέχομαι μόνο καί μόνο γιά νά μή νομίσεις πῶς παρέλειψες κάτι*». Τά χρόνια πέρασαν. Ὁ ἄνθρωπος ἐξαντλήθηκε καί σωριάστηκε νά πεθάνει μπροστά στήν πόρτα τοῦ Νόμου. Πρίν ξεψυχήσει, ψέλλισε μιᾶ τελευταία ἐρώτηση: «*Ὅλοι μάχονται γιά τό νόμο, πῶς τυχαίνει νά μή ζητᾷ κανένας ἄλλος ἐκτός ἀπό μένα νά μπεῖ*». Ὁ θυρωρός, βλέποντάς τον νά ξεψυχᾷ, τοῦ φώναξε: «*Κανένας ἄλλος*

δέν μπορούσε νά γίνει δεκτός ἐδῶ, γιατί ἡ εἴσοδος ἦταν γιά σένα προωρισμένη. Πηγαίνω τώρα νά τήν κλείσω».

Στή μικρή αὐτή ἱστορία καταγράφεται ἡ διαστρέβλωση τῆς δικαιοσύνης μέσα στόν κόσμο. Ἀναρίθμητες διακηρύξεις περί ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων περιλαμβάνονται σέ ψηφίσματα διεθνῶν ὀργανισμῶν καί στά δημοκρατικά Συντάγματα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἴσες δυνατότητες προσβάσεως στό νόμο. Ἡ προστασία, πού παρέχει ὁ νόμος, καί ἡ ἀμερόληπτη δικαστική ἀρωγή εἶναι ἀναφαίρετα δικαιώματα κάθε ἀνθρώπου. Οἱ ἔνοχοι καταδικάζονται. Οἱ ἀθῶοι δικαιώνονται. Ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία, σέ ἀντίθεση μέ τή ζούγκλα, εἶναι κοινωνία δικαίου καί ἠθικῆς τάξεως. Δέν ἀνέχεται τήν ἀδικία. Δέν καλύπτει τό ἔγκλημα. Δέν ὑποθάλπει τή διαφθορά. Πόσο, ὅμως, οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες συντονίζονται σ' αὐτές τίς συχνότητες; Ὁ κοινός ἄνθρωπος, παρ' ὅτι γεννιέται προικισμένος μέ τό δικαίωμα νά ἔχει μιᾶ ἀποκλειστικά δική του εἴσοδο στό νόμο, δέν μπορεῖ πάντα νά τόν πλησιάσει. Συχνά ἐμπυδίζεται ἀπό μιᾶ ἐξωθεσμική, παράπλευρη, τυραννική ἱεραρχία. Κρυφή, πανίσχυρη καί ἀνεξέλεγκτη. Νομοθέτες καί δικαστές, πού χρεώθηκαν τήν ἀπρόσκοπτη λειτουργία τοῦ δικαίου μέσα στίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, καταντοῦν, ὄχι σπάνια, στραγγαλιστές του. Ἀνθρωποὶ τῆς ἐξουσίας, τῆς δυνάμεως, τοῦ πλούτου ἔχουν τήν εὐχέρεια νά προσαρμό-

ζουν τό νόμο στά μέτρα τους. Στίς όρέξεις καί τά καπρίτσια τους. Νά παραβαίνουν τό νόμο χωρίς νά τιμωροῦνται. Ἀκόμα καί ὅταν αὐτό συνεπάγεται τόν στραγγαλισμό δικαιωμάτων συνανθρώπων τους. Ἡ τήν ἐξόντωση ὄλων, ὅσοι δέν τούς εἶναι συμπαθεῖς.

Τραγικό ἐπακόλουθο εἶναι ἡ διάβρωση τῆς κοινωνίας ἀπό τά κραυγαλέα παραδείγματα ἀτιμωρησίας τῶν ἰσχυρῶν ἐνόχων. Στά μάτια τῶν πολλῶν, ὁ πλοῦτος, ἡ δύναμη καί πρό παντός ἡ ἐξουσία ἔχουν τό προβάδισμα. Ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀρετή, τό δίκαιο ἔχουν σχετική μόνον ἀξία. Ἡ ὑπόθεση Κλίντον, π.χ. ἔχει προβληματίσει ἔντονα κάποιες συνειδήσεις στήν Ἀμερική. Γράφει ὁ Michael Whelton, συγγραφέας, πού ἔγινε Ὁρθόδοξος τό 1996, στό βιβλίο του: «*The pearl*» (Ἔκδ. «Regina Orthodox Press»): «*Τό σκάνδαλο γύρω ἀπό τόν Πρόεδρο τῶν ΗΠΑ Μπίλλ Κλίντον προβάλλει ἕνα χτυπητό παράδειγμα ἔθνους βυθισμένου σέ ἠθική ἀφασία: ἀδιαφορεῖ ἂν ἔχει χρέος νά ὁδηγήσει σέ δίκη τόν Πρόεδρό του. Πράγματι, παρά τή μοιχεία του, παρά τό ὅτι εἶπε χοντρά ψέματα στό λαό, παρά τήν ψευδορκία του καί τήν ἀπόπειρα παρεμποδίσεως τῆς δικαιοσύνης, ἡ δημοτικότητα τοῦ Μπίλλ Κλίντον παρέμεινε ἀμείωτη. Μέσα σ' αὐτή τήν ἠθική σκοτεινιά, ἡ Γερουσία τῶν ΗΠΑ προτίμησε νά μὴ ἀπαγγεῖλει κατηγορία κατά τοῦ Προέδρου. Οἱ γερουσιαστές, μέ τήν ἄρνησή τους νά περάσουν σέ δίκη τόν Μπίλλ Κλίντον, ἔγιναν οἱ ἴδιοι ὑπόδικοι γιατί συσσώρευσαν ἀτιμία στή χώρα, τήν ὁποία ὀρκίστηκαν νά ὑπηρετήσουν. Γιατί φίμωσαν τή δικαιοσύνη της» (σελ. 23). Στό ἴδιο βιβλίο ὁ συγγραφέας παραθέτει ἀπό σύγχρονο νομικό σύγ-*

γραμμα τίς ἐξῆς ζοφερές στήν προοπτική τους ἐπισημάνσεις: «*Ὁ ἀπώτερος κίνδυνος, πού... κρέμεται πάνω ἀπό τά κεφάλια μας, εἶναι ὅτι χάσαμε τήν ἱκανότητα νά δικάζουμε, νά διακρίνουμε μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ, ἀθώου καί ἐνόχου. Καί μαζί μέ αὐτά χάσαμε τό ἠθικό κύρος νά τιμωροῦμε τούς παραβάτες. Ἀς μὴν γελιώμαστε: στό τέλος αὐτοῦ τοῦ δρόμου δέν βρίσκεται ἡ ἀνοχή ἀλλά ἡ τυραννία. Ὅταν πετάξουμε ἀπό πάνω μας τό χρέος νά κρίνουμε... δέν θά βρεθοῦμε σέ μιά οὐτοπική πολιτεία ἀνοχῆς... Θά βρεθοῦμε σ' ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως» (σελ. 24).*

Ὁ ἐκκλησιαστικός χώρος δέν μένει ἀπρόσβλητος. Στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας συχνά ἡ δικαιοσύνη καταπατήθηκε. Παράδειγμα ἀπό τό ἀπώτερο παρελθόν ἡ περίπτωση τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Ἀφιονισμένα πλήθη τόν λιθοβόλησαν τή νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τοῦ 379 μ.Χ. μέσα στό μικρό, ταπεινό ναό τῆς Ἀναστασίας στήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἐπρόκειτο νά λειτουργήσει ὡς κανονικός Ἐπίσκοπος. Ὁργανωτές τοῦ λιθοβολισμοῦ ἦταν κληρικοί, μοναχοί καί μοναχές, κάνοντας ὑπακοή στόν Ἐπίσκοπο τῆς Πόλης Δημόφιλο καί στήν συμπλέουσα πολιτική ἐξουσία, πού ἦταν ἀρειανοί. Καμιά διαδικασία ἀναζητήσεως τῆς ἀλήθειας δέν τηρήθηκε. Τουναντίον, νομικά ἀπροστάτευτος, σύρθηκε στά δικαστήρια σάν ὑπαίτιος τῶν ἐπεισοδίων ὁ ἅγιος Γρηγόριος! (Στυλ. Παπαδοπούλου: «Ὁ Πληγωμένος Ἀετός». Ἔκδ. Γ' Ἀποστολικῆς Διακονίας, σελ. 158 καί ἐξ.).

Παράλληλο παράδειγμα τῶν καιρῶν μας τό γνωστό «Ἐκκλησιαστικό». Πολλοί τό θεωροῦν σάν διαμάχη Μητροπολιτῶν γιά τούς θρόνους, ἢ σάν διαπάλη

άντιπάλων παρατάξεων. Κλείνουν μέ πείσμα τά μάτια για νά μή δοῦν καί συνειδητοποιήσουν ὅτι τό σχίσιμο τῆς Ἱεραρχίας καί οἱ ἐκθρονίσεις τῶν 12 Ἱεραρχῶν τό 1974, ὅλα ὅσα διαδραματίζονται ἐπὶ 26 ὁλόκληρα χρόνια μέχρι σήμερα, ἀποτελοῦν ἀδιάψευστα τεκμήρια τρομακτικοῦ ἐλλείμματος δικαιοσύνης καί ἠθικῆς στή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅτι θριαμβεῦει ἡ αὐθαιρεσία τῶν ἰσχυρῶν παραγόντων ἐντός καί ἐκτός Αὐτῆς. Ὅτι οἱ διαπλεκόμενοι διαχειριστές τῆς ἐξουσίας, ἀκόμα καί ὅταν ἐγκληματοῦν, παραμένουν ἀτιμώρητοι, ἐνῶ τά θύματά τους ἐκβιάζονται νά ἀρκεσθοῦν στό νά εἶναι θύματα. Νά παραμείνουν βουβά καί ἀδίκαστα, μέχρι νά πεθάνουν, μπροστά στή θύρα τοῦ Νόμου, τόν ὁποῖο κάποιος κατέστησαν ἀνενεργό. Πλήρης, δηλαδή, ἐπικράτηση τοῦ «νόμου τῆς ζούγκλας», κατά τόν χαρακτηρισμό ἔγκριτων σχολιαστῶν, στόν ἱερώτερο χῶρο, πού ὑπάρχει πάνω στή γῆ.

Ἡ Ἐκκλησία μας, στήν ἀναβίωση τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ μας, τοῦ πιό ἐπιφανοῦς θύματος τῆς θρησκευτικοπολιτικῆς ἐξουσίας, προβάλλει μέ πανηγυρικό τρόπο κατά τόν ἑσπερινό τῆς Ἀναστάσεως τό πρωῒ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τόν 81ο ψαλμό. Εἶναι μιὰ ἐκφραση ἀγωνίας, ἀλλά καί ἀκαταίσχυντης ἐλπίδας. Προσμονῆς,

ἀλλά καί προειδοποίησεως πρὸς τοὺς ἄρχοντες καί δικαστές τῆς γῆς: Ὁ Θεός στάθηκε ἀνάμεσα στοὺς δικαστές καί τοὺς ἄρχοντες, για νά τοὺς δικάσει. Τοὺς εἶπε: «Ἔως πότε θά ἀδικεῖτε μέ τίς ἀποφάσεις σας καί θά ἀθωώνετε τοὺς πλούσιους καί τοὺς ἰσχυροὺς, πού ἀμαρτάνουν; Προσέξτε καλά, δώστε τό δίκιο του στόν ὀρφανό, στό φτωχό, στόν ταπεινό καί πεινασμένο. Προστατέψτε τους ἀπό τά χέρια τῶν πονηρῶν, πού τοὺς κατατρέχουν». Οἱ ἄδικοι, ὅμως, ἄρχοντες καί κριτές δέν θέλησαν νά βάλουν μυαλό. Προτίμησαν νά συνεχίσουν τόν σκοτεινό δρόμο τους. Ἀκόμα καί ὅταν ἐβλεπαν ὅτι οἱ κρίσεις τους θά κλόνιζαν τά θεμέλια τῶν κοινωνιῶν. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Θεός ἐβγαλε τήν ἐτυμηγορία Του: «Ἐγὼ σᾶς τίμησα καί σᾶς κατέστησα ἄρχοντες για νά κρίνετε τοὺς ἀνθρώπους καί νά τοὺς ὀδηγεῖτε, ὅπως θά ἔκανα ἐγώ. Σεῖς ὅμως περιφρονήσατε αὐτή τήν τιμή καί προτιμήσατε νά ἀδικεῖτε. Θά πεθάνετε, λοιπόν, στήν ἀτιμία σάν κοινοὶ ἄνθρωποι, σάν ξεπεσμένοι ἄρχοντες». Τέλος, ἡ Ἐκκλησία, ὁ ταλαιπωρημένος λαός τοῦ Θεοῦ, οἱ «καταστενάζοντες καί καταδυνάμενοι ἐπὶ πάσαις ταῖς ἀνομίαις ταῖς γενομέναις ἐν μέσῳ αὐτῆς» (Ἰεζ. θ' 4), ξεσπᾷ στή κραυγή: «Ἀνάστα ὦ Θεέ, δίκασε τή γῆ, γιατί σέ Σέ ἀνήκουν ὅλα τά ἔθνη».

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

Κάποιοι ψιθυρίζουν, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος «τόν πάει» πολύ τόν Ἐπίσκοπο Τράλλεων Ἰσιδωρο. Γιατί ἄραγε;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

ΙΕΡΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Μεταφέρουμε ένα μέρος του προλόγου του νέου βιβλίου του Μητροπολίτου Ἰατρικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου, «Ἱεροὶ Κανόνες καί ἐπικαιρότητα»·

...Μιά προσεκτική, εὐσυνείδητη καί ἀνυστερόβουλη ἀναδίφηση τοῦ ὄγκου τῶν σελίδων τῆς μακρότατης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας δίνει τό συνθετικό πίνακα τῆς φωτισμένης πλοκῆς τῆς διδασκῆς μέ τήν πράξη, πού σχημάτισαν τό στεφάνι τῆς δόξας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Τήν περικώρησε τοῦ λόγου τῆς ἀλήθειας, πού διδάσκεται καί μεταβιβάζεται ἀπό γενιά σέ γενιά καί τῆς ἀκατάπαυστης προσπάθειας, πού συγκρατεῖ τήν ἱερή παρεμβολή στήν τροχιά τῆς θείας Χάριτος. Στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας ὁ Εὐαγγελικός λόγος, ἡ Ἀποστολική Κατήχηση, ἡ Πατερική Διδαχή καί οἱ Συνοδικοί Κανόνες συναρμολογούνται καί συμπλέκονται στή μιά καί μοναδική ἐπιδίωξη, στό ἓνα καί μοναδικό ἔργο, σπιν οἰκοδομή τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Δέν αὐτονομοῦνται. Δέ διαφοροποιοῦνται. Καί δέ λειτουργοῦν ξεχωριστά. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Σύναξη τῆς Εὐχαριστίας καί τῆς κοινωνίας μέ τό σαρκωμένο, τό σταυρωμένο καί ἀναστημένο Λόγο τοῦ Θεοῦ, διδάσκει τήν

Ἀλήθεια, ἐνσωματώνει τοὺς πιστοὺς στό ἄσπιλο κορμί της καί ἀγωνίζεται νά διακρατήσῃ τόν ἁγιασμό καί τήν καθαρότητα, πού ἐκπηγάζουν ἀπό τό Γολγοθᾶ καί τό κενό Μνημεῖο.

Ἔτσι, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες δέ λειτουργοῦν ἀποσπασματικά καί περιθωριακά, σκιαγραφώντας τό διοικητικό πλαίσιο καί βάζοντας μόνο ἐποχιακό φραγμό στίς ἐκτροπές ἢ στίς παραχαράξεις. Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ἐφαρμογή του ἐκφράζουν τήν ἀγωνία καί τήν ἀνύστακτη φροντίδα τῶν ποιμένων καί τήν προσδοκία ὁλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος γιά γνησιότητα καί πληρότητα. Τόν πηγαῖο πόθο τους νά συντονίζονται μέ τήν καθαρότητα καί μέ τήν ἀγιότητα τῆς Κεφαλῆς, πού εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Καί νά βρίσκονται σέ ἀκατάπαυστη κοινωνία μαζί Του. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διατυπώθηκαν καί ψηφίστηκαν, γιά νά ἀντιμετωπίσουν τίς εὐκαιριακές παρεκκλίσεις καί τίς καταλυτικές διαφοροποιήσεις. Τίς ἀνθρώπι-

νες αδυναμίες. Τήν ἔκπτωση ἀπό τό Ἁγιοπνευματικό κλίμα τῆς Πεντηκοστῆς. Τίς ἀτέλειες στή διάρθρωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης, πού προκαλοῦν ἀναστολές στήν ἱερή Λιτανεία πρὸς τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀλλοιώνουν τὴ φυσιογνωμία τῆς ἁσπίλης Νύμφης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τίς προσωπικὲς κινήσεις ἐκκοσμίκευσης τῶν ποιμένων. Καὶ τίς μεταπτώσεις ἢ καὶ ἀλλοτριώσεις τῶν μελῶν τοῦ Ἱεροῦ Δείπνου, πού νοθεύουν τὴν Πασχάλια ἀτμόσφαιρα καὶ ἀποδυναμώνουν τὸ μήνυμα τῆς Σωτηρίας.

Ἡ ἱστορία τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἶναι ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦ μεγαλείου Της. Καὶ τῆς ἀδυναμίας τῶν μελῶν Της. Εἶναι ἓνα χρονικὸ ρεαλισμοῦ καὶ ἡρωϊσμοῦ. Πού δέν ἀποδέχεται σπίλους στὸν κῶρο τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τῆς Πεντηκοστῆς. Πού δέ συγκαλύπτει καὶ δέν ἀποκρύπτει τίς πράξεις τοῦ σκότους. Ἀλλὰ καὶ δέ φοβᾶται νὰ ἀντιμετωπίσει δυναμικά καὶ σωστικά τὰ λάθη ἢ τίς προμελετημένες παρεκκλίσεις.

Ὅποιος μελετᾷ προσεκτικὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἔντονο προβληματισμό, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἀγῶνα τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν πρυτάνευση τῆς εὐπρέπειας στή διοίκηση, γιὰ τὴ σωστή ποδηγέτηση τῶν πιστῶν, γιὰ τὴν ἐκκοπή τῶν σαπρῶν κλάδων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δέντρου, γιὰ τὴν τόνωση τῶν χαρισματικῶν πρωτοβουλιῶν, γιὰ τὴ διατήρηση σταθερῆς, πνευματικῆς ἰσορροπίας καὶ ὑγείας στὸ ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα. Αὐτὸ σημαίνει, πὼς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἔχουν μιά δια-

χρονικότητα, πού τοὺς κάνει νὰ συμπορεύονται καὶ νὰ συλλειτουργοῦν μὲ τὸ Ἀποστολικὸ κήρυγμα, μὲ τὴν Πατερικὴ διδαχὴ καὶ μὲ τὴν Εὐχαριστιακὴ εἴσοδο στήν περιοχή τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ γνόφου. Ὁ λόγος, θεμελιακὴ λειτουργία μέσα στήν Ἐκκλησία, μεταφέρει ζωντανό τὸ μήνυμα Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸ «σήμερα», στή συγκεκριμένη ἱστορικὴ ἐπικαιρότητα. Ἡ τελεσιουργία τοῦ Μυστηρίου τῆς Εὐχαριστίας εἰσάγει τοὺς σημερινούς μαθητὲς στὸ Ἀνώγειο τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου καὶ *«εἰς τὸν οἶκον»* ὅπου, *«ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό»*, δέχονται τὴν πλήμμυρα τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ὀριοθέσιο ἀγάπης καὶ ποιμαντικῆς φροντίδας, χειραγωγοῦν στή λεωφόρο καὶ ἀποτρέπουν τὸ ἐνδεχόμενο τῆς παρέκκλισης καὶ τῆς ἀποκοπῆς ἀπὸ τὴν ἱερὴ φάλαγγα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐχοντας σταθερὰ μπροστά μου αὐτὴ τὴν ὑπέροχη σύνθεση καὶ διατηρώντας στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς τὴν πικρὴ γεύση τῆς σταλαγματιᾶς, πού ἀπόθεσαν οἱ πυκνὲς καὶ ἀλόγιστες ἀντικανονικότητες τῆς ἐποχῆς μου, θέλησα νὰ ἱχνογραφήσω, μὲ ὅση δύναμη διαθέτω καὶ μὲ θεολογικὲς κατηγορίες, δανεισμένες ἀπὸ τὸ ἀστείρευτο μεταλλεῖο τῆς Ὁρθόδοξης παράδοσής μας, τὸ φωτεινὸ πλαίσιο τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Νὰ δώσω μερικές ἐκκλησιολογικὲς ἀναλύσεις. Καὶ νὰ υπογραμμίσω τὴν εὐθύνη ὅλων μας γιὰ τὴ σωστή ἀνάγνωσή τους, τὴν ὑπεύθυνη ἑρμηνεία τους καὶ τὴν εὐλαβικὴ, τὴν Εὐχαριστιακὴ τήρησή τους.

ΨΙΘΥΡΟΙ

Ἀπολογισμός μηδενικοῦ ἔργου.

Στριμώχτηκαν οἱ κόλακες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδοῦλου, ὅταν ἀναγκάστηκαν νά δώσουν στή δημοσιότητα κάποιο ἀπολογισμό τῆς διειτίας, πού διέρρευσε ἀπό τή μέρα τῆς προώθησής του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Νά παρουσίαζαν τούς μεγάλους ὁραματισμούς, πού ξεδίπλωσε αὐτάρεσκα μπροστά στόν ἑλληνικό λαό κατά τή μέρα τῆς ἐνθρονίσεώς του; Καί τί θά γινόταν, ἂν θρισκόταν κάποιοι, πού θά ρωτοῦσαν τί ἀπό αὐτά ἔχει ὑλοποιηθεῖ; Νά μιλοῦσαν γιά τήν πύκνωση τῶν συνεδριάσεων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, πού τήν ὑποσχέθηκε μέ ἔμφαση καί μέ σύγκριση τῶν δεδομένων τῆς παλαιότερης περιόδου, κατά τήν ὁποία ἡ Σύνοδος ἦταν ἕνα ἀπλό διακοσμητικό στοιχεῖο; Μά καί τώρα ἡ Σύνοδος ἐξακολουθεῖ νά ὑπολειπургεῖ καί νά μὴ ἀσχολεῖται μέ σοβαρά θέματα, ἀλλά μέ τὰ ξεφτίδια τῶν προβληματισμῶν. Νά ἀνοίγαν τή βίβλο τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ κ. Χριστοδοῦλου, πού ἀγωνίστηκε γιά νά τούς προωθήσει στό ἀρχιερατικό ἀξίωμα; Μά, θά ἔβγαιναν στήν ἐπιφάνεια Κουμαριανοί καί Πουρτσουκληδες, πού ξέρουν νά θεολογοῦν καί νά διδάσκουν, ὅτι «ὅλοι ὅσοι πῆγαν στόν Παράδεισο εἶναι τόσο ἱκανοποιημένοι, πού δέν σκέφτηκαν κἄν νά γυρίσουν πίσω».

Δυό χρόνια κενολογίας καί ἀπραξίας. Φωτοβολίδων καί ὑποσχέσεων. Ἐξουσίας καί ἐντυπωσιακῶν ἐμφανίσεων. Καί τό ἄθροισμα τοῦ ἔργου, «Μηδέν». Ἕνα μεγάλο μηδενικό.

Τί νά θροῦν οἱ κόλακες νά προβάλουν στό λαό, γιά νά ἀνεβάσουν τίς μετοχές καί τή δημοτικότητα τοῦ προστάτη τους;

Οἱ ἀτάκες.

Ὁ δημοσιογράφος τῶν ἰδιαιτέρων ἀρχιεπισκοπικῶν διαμερισμάτων θεώρησε μεγά-

λη προσφορά κάποιοι κορώνες, πού ἐξαπέλυσε ὁ Μακαριώτατος σέ διάφορες εὐκαιρίες καί κάποιοι ἀτάκες, μέ τίς ὁποῖες προσπάθησε νά μαγέψει τὰ πλήθη. Καί μέ αὐτά τὰ μικρά ἀποσπάσματα, φτηνά καί ρηχά, ἐπλεξε τό στέφανο τοῦ ἐγκωμίου του γιά τόν προκαθήμενο. Αὐτά τὰ φτηνά λόγια ἦταν ὁ ἀμνητός τῆς δίχρονης θητείας τοῦ κ. Χριστοδοῦλου στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν.

Γιά νά διαπιστώσουν οἱ ἀναγνώστες μας τή φτήνεια τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς προσφορᾶς καί τήν ἐπιπολαιότητα τῶν παραγόντων, πού τόν κυκλώνουν καί νέμονται τήν κυψέλη τοῦ ἀξιώματός του, θά ἀντιγράψουμε τίς ἀτάκες, τίς ὁποῖες ὁ «ἐκ τῶν ἀπορρήτων» δημοσιογράφος ἔδωσε ὡς ἀπολογισμοῦ τοῦ διειτούς ἀρχιεπισκοπικοῦ ἔργου.

«Εἶθε οἱ εὐέλπιδες τῆς Ἐκκλησίας «στούς ἱεροσπουδαστές».

Ἐλάτε στήν Ἐκκλησία ὅπως εἶστε...Σᾶς πάω...

Νά μὴν γίνετε κιμᾶς (στά παιδιά).

Νά μὴν εἶμαστε λαπάδες... (στούς ἱεροκήρυκες).

Εἶναι σταυρωτές (Γιά τή Σερβία οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς).

Τά Ἱερά Μυστήρια δέν εἶναι παρεχόμενες ὑπηρεσίες (Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Ἐφημερίους).

Τί τό ἐξαιρετικό ὑπάρχει σέ αὐτές τίς ἀτάκες, γιά τό ὁποῖο θά πρέπει νά μεγαλυνθεῖ ὁ ἐφευρέτης τους;

Οἱ Συνοδικές Ἐπιτροπές.

Ὁ Θεόκλητος Κουμαριανός, τό πρόσωπο τῆς ἰδιαίτερης εὐνοίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί ὁ ἀχθοφόρος τῆς κραυγαλέας ἀντικανονικότητας, ἐντόπισε τό σπουδαῖο ἔργο τοῦ κ. Χριστοδοῦλου, στήν αὔξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν. Καί δήλωσε(!) *«Τό πρῶτο εἶναι ὅτι ὑπάρχει μιά μεγαλύτερη ἐνεργοποίηση τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Συνόδου καί ἡ ἀνάπτυξη νέων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ὀρισμένες, ὅπως αὐτή τῆς Βιοηθικῆς, ἔχουν παραγάγει καί σημαντικό ἔργο».*

Κρίνουμε απαραίτητο νά παραθέσουμε μερικά στοιχεία, πού θά βοηθήσουν στην εκτίμηση αὐτῆς τῆς ἐγκωμιαστικῆς ἀναφοράς.

Ὁ κ. Χριστόδουλος ἔχει ὀρίσει περισσότερες ἀπό ἐξηνταπέντε Συνοδικές Ἐπιτροπές. Ὁ κ. Κουμαριανός ἀναφέρεται μόνο σέ μία, πού παρήγαγε σημαντικό ἔργο. Οἱ ἄλλες τί ἔκαναν; Σέ κάποια περίπτωση, πού δημοσιογράφοι ζήτησαν ἀπό τόν τότε Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νά πληροφορηθοῦν πόσες εἶναι οἱ Συνοδικές Ἐπιτροπές καί ποιό εἶναι τό ἀντικείμενο, μέ τό ὁποῖο καθεμίᾳ ἀπό αὐτές ἀσχολεῖται, ὁ Ἀρχιγραμματέας δέν ἦταν σέ θέση νά τοῦς δώσει τήν παραμικρή πληροφορία. Οὔτε κἂν πόσες εἶναι οἱ Ἐπιτροπές.

Τό συμπέρασμα εἶναι, πῶς ἔχει στηθεῖ ἕνας μηχανισμός 65 Ἐπιτροπῶν καί δουλεύει μόνο ἡ μία.

Ἄν αὐτό μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ δραστηριοποίηση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου!!

Καί ἄλλη ἐντυπωσιακή πληροφορία.

Ὁ φορτισμένος τήν ἀντικανονικότητα Μητροπολίτης Κουμαριανός ἔδωσε καί ἄλλη πληροφορία, γιά νά ἀνεβάσει τό κύρος καί τή δημοτικότητα τοῦ προστάτη του. Εἶπε: «Ἡ ἀνάπτυξη ἐπίσης τῶν διορθοδξων σχέσεων ἦταν ἀπό τά κύρια μελήματα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἔγιναν θετικά βήματα προσέγγισης, μέ σημαντικότερα αὐτό τῆς συμφωνίας τῆς δημιουργίας γραφείου τοῦ Πατριαρχείου στήν Ἀθήνα καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στίς Βρυξέλλες».

Ρόδινες οἱ σχέσεις μέ τό Πατριαρχεῖο!!

Καί τά γράμματα τοῦ Πατριάρχῃ, πού ἐπιρρίπτουν βαρυτάτες εὐθύνες στόν κ. Χριστόδουλο γιά τοῦς κακοῦς, τοῦς κάκιστους χειρισμούς τῶν σοβαροτέρων ζητημάτων καί γιά τόν κλονισμό τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πού τά τοποθετεῖ ὁ κ. Κουμαριανός; Μήπως στό καλάθι τῶν ἀχρήστων; Ὁ κόσμος τό ἔχει τούμπανο,

ὅτι ὁ κ. Χριστόδουλος, μέ τήν ἀλόγιστη ἀπαίτησή του νά ἀνακηρυχτεῖ «πρῶτος» καί «Πατριάρχης» τραυμάτισε θανάσιμα τήν ἐνότητα τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καί προκάλεσε ἔνταση, πού δέν εἶναι εὐκολο νά ξεπεραστεῖ. Μέσα σ' αὐτή τή θολή ἀτμόσφαιρα τοῦ διχασμοῦ καί τῶν ὑποψιῶν, ὁ ἀπολογισμός τοῦ Κουμαριανοῦ ἡχεῖ ὡς γελοία παραπλάνηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Καί τά ἀκόμη πιά ὥραϊα!

Πῶς νά μή θαυμάσει κανεῖς τό μεγάλο ἔργο, πού παρήγαγε ὁ κ. Χριστόδουλος στήν περίοδο τῆς διεισδύσεως καί πού τό ἐξυμνεῖ μέ οὐρανομήκη θαυμαστικά λόγια ὁ ὑποτακτικός του Κουμαριανός;

«Στήν Ἱεραρχία τοῦ 1998 γιά μέν τήν τέλεση τῆς κηδείας ὅλων ὅσοι εἶχαν τελέσει πολιτικό γάμο ἀποφασίστηκε νά ἀφαιρεθῇ τό θέμα "στήν ποιμαντική σύνεση κάθε Ἱεράρχου νά κρίνει ξεχωριστά τήν κάθε περίπτωση", γιά δέ τό τροπάριο "Σῶσον Κύριε τόν λαόν σου...", ἀποφασίστηκε στούς ναούς νά ψάλλεται ὅπως εἶναι, στούς δέ δημόσιους χώρους νά ψάλλεται "...τοῖς εὐσεβέσι..."».

Γιά τίς μεγάλες αὐτές ἀποφάσεις ἀρκεῖ νά ὑπομνηστοῦν τά σκωπτικά σχόλια, πού ἔγιναν καί ἀπό θεολόγους καί ἀπό δημοσιογράφους. Ἀνευθυνότητα καί γελοιοποίηση. Ἀλλά ὁ κ. Κουμαριανός θεωρεῖ τήν ἀρχιεπισκοπική ὑπεκφυγή ὡς σοφὴ ρύθμιση τῶν μεγάλων ἐκκρεμῶν προβλημάτων!

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.